

Autor: Tomislav Sunić

Následující projev jsem přednesl ve francouzštině 25. května 2013 na setkání členů francouzského identitárního hnutí (studentů, členů sdružení GUD – Groupe Union Défense a Europe Identité) na počest Dominique Vennera, historika a filosofa, jenž spáchal sebevraždu 21. května v pařížské katedrále Notre Dame. Dne 26. května, den po mém projevu, se většina členů GUD a Europe Identité účastnila masových protestů proti nedávnému schválení „sňatků osob stejného pohlaví“ francouzskou vládou.

Termín „okcidentalismus“ existuje pouze ve francouzštině a má velmi specifický význam. Označení „Okcident“ nebo „okcidentalismus“ mívají často různé významy, podle toho kdo je používá a jaký má světový názor. Termín „occidentalisme“ se v němčině nebo angličtině nevyskytuje. Dokonce i francouzské slovo „l’Occident“ má širší zeměpisný význam a do němčiny je překládáno jako „Západ“ – „der Westen“. To stejné platí i pro angličtinu – „the West“. V této souvislosti Patrick Buchanan, známý konzervativní myslitel a bývalý poradce Richarda Nixona a Ronalda Reagana, publikoval před deseti lety svoji nejznámější knihu *Smrt Západu* (The Death of the West / La Mort de l’Occident) ve které si stěžuje na skutečnost, že Západ je zaplavován miliony nekřesťanských přistěhovalců. Podle Buchanana jsou Amerika i Evropa součástí Západu.

I přesto však dobře víme, že Amerika a Evropa nejsou totéž, nehledě na skutečnost, že většinu jejich obyvatelstva stále tvoří lidé evropského původu. V nedávné historii tyto dva obrovské kontinentální bloky, nehledě na jejich kvazi-identickou populaci, vedly proti sobě navzájem nelítostné války.

Ve slovanských jazycích podstatné jméno „Okcident“ a přídavné jméno „okcidentalismus“ rovněž neexistuje. Namísto toho Chorvaté, Češi a Rusové užívají podstatné jméno „Západ“, jež je shodné s ekvivalenty „l’Occident“ / „the West“.

Francouzské podstatné jméno „occidentalisme“ („westernizace“ / „pozápádnění“) označuje ideologii a ne entity, pevně zakotvené v čase a prostoru, jako tomu je u podstatného jména

„l'Occident“. Chtěl bych vám zde připomenout, že francouzský překlad názvu knihy Oswalda Spenglera *Zánik Západu*, (*Le déclin de l'Occident*), nevyjadřuje přesně smysl původního německého názvu *Der Untergang des Abendlandes*. Německé slovo „Untergang“ značí úplný zánik, definitivní zhroucení, což je silnější výraz než francouzský termín „déclin“, který naznačuje postupný přechod, tak říkajíc „stupňování zla“, avšak ponechává možnost náhlého obratu v poslední minutě. Což ale není případ německého jazyka, který podstatným jménem „Untergang“ označuje jednosměrný, nevratný a tragický konec. To stejné platí u německého podstatného jména „Abendland“, které když se přeloží do francouzštiny nebo angličtiny znamená „země zapadajícího slunce / půlnoční země“, což má hlavně metafyzický význam. [1]

Považuji za nezbytné vás upozornit na tyto slovní nuance, za účelem plného pochopení našeho tématu, a to pojmu „occidentalisme“ – westernizace, pozápadnění. Musíme mít stále na paměti, že výrazy „l'Occident“ a „the West“ mají v jednotlivých evropských jazycích různé významy, což často vyvolává nedorozumění.

Není pochyb o tom, že termíny Západ („l'Occident“) a pozápadnění („occidentalisation“) prošly významovou změnou. Během posledních čtyřiceti let získaly ve francouzštině negativní význam, spojený s globalismem, vulgárním amerikanismem, zdivočelým liberalismem a „monoteismem trhu“, který výborně popsal nedávno zesnulý **Roger Garaudy**. Jsme již daleko od šedesátých a sedmdesátých let minulého století, kdy ve Francii vycházel časopis *Défense de l'Occident*, do kterého přispívali autoři dobře známí v našich kruzích. [2] To stejné platí o francouzském kulturně-politickém hnutí **Occident**, které bylo v šedesátých letech příslibem nejen pro francouzské, ale i všechny evropské nacionalisty.

Tyto dva termíny, Západ („l'Occident“) a pozápadnění („occidentalisation“), které jsou dnes francouzskými identitáři kritizovány, jsou ale stále ve **východní Evropě** předmětem chvály mezi nacionalisty a identitáři, kteří trpí komplexem méněcenosti kvůli jejich znovunalezené, postkomunistické evropské identitě. Například v Polsku, Maďarsku nebo Chorvatsku je vzývání „Západu“ často způsobem, jak upozornit na svoji rozvinutou kulturu, nebo způsobem jak být „světovým“.

Chtěl bych vás upozornit na fakt, že během komunistické éry byli Východoevropané obtěžováni nejen komunistickou šikanou a rozkazováním, cítili se i poníženi jejich statusem evropských občanů druhé kategorie, obzvláště když obyvatelé Západu, především Francouzi a Angličané, používali označení „Východ“ pro bezprostředně sousedící části Evropy, konkrétně východní Evropu („Eastern Europe“ / „l'Europe de l'Est“). [3] Ve francouzštině se navíc používalo při popisu východní Evropy podobné přídavné jméno – „oriental“, například „L'Europe orientale“. Což je přídavné jméno, jehož dvojsmyslný význam upřímně řečeno, rozpaluje Východoevropany doběla. Francouzské přídavné jméno „oriental“ připomíná Východoevropanům Orient, Turecko, arabské země a islám – což je charakteristika, do které absolutně odmítají být zařazováni. Dokonce i ti Východoevropané, kteří dokonale ovládají francouzský jazyk a jsou dobře obeznámeni s francouzskou kulturou dávají přednost tomu, když Francouzi označují jejich část Evropy jako Evropu východní, nikdy však „l'Europe orientale“.

Balkanizace a globalizace

Etymologie a změny významů však zde nekončí. Všichni Východoevropané, ať již jsou pravicově nebo levicově orientovaní, globalisté nebo antiglobalisté, dokonce i vládnoucí třída ve východní Evropě – ti všichni se radši označují za obyvatele střední Evropy („Mitteleuropa“) a ne za obyvatele Evropy východní. Německé slovo Mitteleuropa znamená „střední Evropa“, označení, které sahá až do nostalgických dob habsburské monarchie, do biedermeierského životního stylu, kam Češi, Slováci, Poláci, Chorvaté, Maďaři a dokonce i Rumuni a Ukrajinci ještě nedávno patřili.

Nevhodné poznámky o evropské příslušnosti, obzvláště v těchto částech východní Evropy, jsou navíc umocňovány nedbalým používáním slov. Například „Balkán“ a přídavné jméno „balkánský“, které jsou ve Francii používány v neutrálním smyslu k označení jihovýchodní Evropy, mají v chorvatské kultuře urážlivé konotace, dokonce i když takový popis nemá žádný pejorativní význam. Chorvaté to vnímají, že jsou stejně zaostalí jako jejich sousedé, především Srbové a Bosňané.

Je zde také velký rozdíl, jak je termín „Balkán“ pojímán mezi Francouzy a Angličany, kteří jej obvykle chápou neutrálně a bez jakýchkoli konotací, jak můžeme například často vypořádat v geopolitických studiích. Nicméně v očích Chorvatů označení „Balkán“ a „balkanizace“ znamená nejen geopolitický rozpad státu; obzvláště mezi chorvatskými nacionalisty a identitáři je tento termín spojen s barbarským chováním, politicky podřadným postavením a představou rasového úpadku bílé identity.

Navíc termín „balkanizovaný“ („balkanesque“) často v chorvatštině vyvolává negativní dojmy, odkazující na směs různých rasových a kulturních identit původem z Asie, a ne z Evropy. Což ale není případ Srbska, poněvadž srbská identita je hluboce zakořeněna v čase a prostoru Balkánu, bez toho, že by to mělo nějaký hanlivý nádech.

Jaká Evropa?

Věnujme se ale dále Evropě. Samozřejmě, slavné Evropské unii. Co přesně dnes znamená být dobrým Evropanem? Ve světle masivního přílivu neevropských přistěhovalců, především z Blízkého Východu a severní Afriky, se všichni Evropané – Francouzi, Angličané a všichni „rodilí“ příslušníci z ostatních částí Evropy stali „balkanizovanými“. Skutečně, co dnes znamená být Němcem, Francouzem nebo Američanem, vezmeme-li do úvahy fakt, že 10 až 15 procent Němců a Francouzů, a více než 30 procent Američanů jsou barevní neevropského původu? Navštívíte-li Marseille, tak se cítíte jako kdyby jste byli na návštěvě v nějakém alžírském městě. Letiště ve Frankfurtu připomíná letiště v Hong Kongu. Oblast okolo berlínského Neukölln zavání jako nějaká libanonská vesnice. Půda, území, země, krev, tak drahé Dominique Vennerovi nebo Maurice Barrèsovi, tak drahé nám všem, jaký dnes mají význam? Absolutně žádný.

Je jednoduché dávat výlučnou vinu cizincům („allogènes“). **Musíme si ale přiznat, že jsme to my, Evropané, kdo jsou především odpovědní za westernizaci a z ní pocházející**

ztráty naší identity. Bez ohledu na to, nakolik oprávněně můžeme kritizovat údajnou ignoranci Američanů, nejsou alespoň rozdělováni malicherným evropským tribalismem. **Je dokonce možné, že se Američané evropského původu mohou stát avantgardou znovuoživení evropské rasové identity.** Musíme uznat, že rasové uvědomění je mezi bílými americkými nacionalisty silnější, než mezi nacionalisty evropskými.

V Evropě zítřka – dokonce i když přistěhovalci budou nadobro pryč, je stále sporné, jestli bude ovzduší natolik příznivé, aby se bratrsky objali Irové s Angličany, Baskové s Katalánci, Srbové s Chorvaty, Korsičané a Francouzi. Budme upřímní. Celá historie Evropy a Evropanů za posledních dva tisíce let je protkána neustálými bratrovražednými válkami. Stále to platí i pro „l'Europe orientale“, konkrétně „východní Evropu“, která je stále sužována mezietnickou nenávisť. Posledním příkladem je nedávná válka mezi dvěma podobnými národy, Srby a Chorvaty. Kdo zaručí, že se to stejné zase nestane zítra, i za předpokladu, že by příliv Asiatů a Afričanů byl ukončen?

Být „dobrým Evropanem“ dnes nic neznamena. Prohlašovat se za „dobrého Zápaďana“ je rovněž nesmyslné. Být zakořeněn v určité zemi v dnešním globalizovaném světě postrádá jakýkoli smysl, protože naše sousedství jsou zabydlována cizinci, kteří jsou – stejně jako my – vystaveni vlivu stejné konzumní kultury. Příliv neevropských přistěhovalců je paradoxní: nekonečné války a hádky mezi evropskými nacionalisty, například mezi Poláky a Němci, Srby a Chorvaty, Iry a Angličany – se díky tomu zdají být překonanými. Neustávající příliv neevropských přistěhovalců do našich evropských zemí dělá ze slovního spojení „Evropa Evropanů“ protimluv.

Naší prvotní povinností je vymezit se definovat se jako dědicové evropské paměti, ačkoli můžeme žít mimo Evropu: v Austrálii, Chile nebo Americe, klidně i na jiné planetě. Musíme připustit možnost, že můžeme všichni změnit naše náboženství, zvyky, politické názory, země, území, národnost, dokonce i pasy. Ale nikdy nemůžeme utéct před naším evropským dědictvím.

Ne cizinci, ale kapitalisté, banksteři, „antifašisté“ a architekti nového světového řádu jsou našimi úhlavními nepřáteli. Abychom jim mohli vzdorovat, musíme znovuoživit naše rasové uvědomění a naše kulturní dědictví. Jedno s druhým jde ruku v ruce. Realita naší rasy a kultury nemůže být popřena. Můžeme změnit cokoli a můžeme se třeba i přesunout na jinou planetu. Ale náš odkaz, náš genofond, nesmíme nikdy změnit.

Rasa, jak nás učí Julius Evola nebo Ludwig Clauß, nejsou to pouze biologické vlastnosti. Naše rasa jsou i naše duchovní schopnosti, které jako jediné zajistí přežití naše, i Evropy.

Projev Tomislava Sunice *L'occidentalisme contre l'Europe* byl přeložen z anglické verze *The West against Europe* publikovaném na stránkách The Occidental Observer.

Poznámky:

[1] Zdeněk Meitner ve svém referátu „Mezi Rýnem a Dunajem. Západoevropské myšlení mezi

německo-francouzskými dorozumívacími iniciativami a konzervativně-katolickými integračními modely 1923-57“ charakterizuje Abendland takto: „Pojem ‚Abendland‘ neznamená totéž co ‚Westeuropa‘. Abendland je užší pojem, chápaný jako německo-francouzský prostor, možná ještě s Rakouskem. [...] Výraz Abendland je třeba chápat oproti pojmu Westeuropa jako antipluralistický, antiparlamentaristický, elitářský model, ten byl nahrazen demokratickým, pluralitním a parlamentaristickým modelem“.

<http://www.mravenec.cz/henry/File-hist/Abendland.rtf>

[2] Například Giorgio Almirante, Alain de Benoist, François Duprat, Jean Mabire, Lucien Rebatet, Louis Rougier a mnoho dalších.

[3] Tomislav Sunic zde naráží na častý zlovyk označovat země střední Evropy za „východní Evropu“, viz Wikipedia:

Z pohledu Západu se za studené války jako východní Evropa běžně označovaly všechny komunistické země Evropy, včetně bývalé NDR. Dodnes je tento zeměpisně zjednodušený název používán i pro střeoevropské země, které ke komunistickému bloku dříve patřily – Česko, Maďarsko, Polsko, Slovensko. V souvislosti se snahou zmírnit toto označení, které vnímají obyvatelé střeoevropských zemí poměrně pejorativně, se začal používat termín Střední a Východní Evropa.

Související četba:

Evropský lid: rozdíly v temperamentu